

KHÓI LỬA ĐẦU ĐỜI

Đỗ Trọng Đạt, K29

(Những kỷ niệm không quên trong những giờ phút đầu đời ở 81 Biệt Cách Dù)

Tôi cố gắng đẩy những giọt mồ hôi mát đắng xuống dạ dày với sự góp sức uể oải của cục Adam nơi cổ họng. Ít nhất là sau những giờ phút bờ ngỡ của ngày đầu tiên về với Liên Đoàn 81 Biệt Cách Dù. Sau những khoảnh khắc thông thả, thì lúc này, ngay trong buổi nhậu kiêu nửa lính nửa quan, câu nói của Viên, tay Thiếu Úy trưởng toán Thám Kịch Lô Lô Vũ như mình, đã nhắc nhở tôi hãy chuẩn bị đầu đầu với một cuộc chơi mà tôi đã chấp nhận với sự tham dự của đối thủ, của kẻ thù. Tôi đã sẵn sàng rồi kia mà.

Còn chuẩn bị à. Như thế nào?

Thật tình là tôi cũng không biết nữa. Hình như đã gần, hay là ba giờ chiều rồi thì phải. Đại Úy Thiêm, Biệt Đội Trưởng đã chẳng ra lệnh là phải đội nón sắt từ ba giờ chiều trở đi đó hay sao? Chuẩn bị chống đỡ với tấn công, với pháo kích, với cái chết vô tình và vô hình bất chợt ập đến, chỉ bằng cái nón sắt!!!??? Đơn giản đến thế à? Hay là cứ ba giờ chiều thì việc đi lại sẽ được giới hạn bằng những giao thông hào? Chịu thôi. Chuyện đến đâu hay đến đấy. Rồi cũng sẽ biết mà.

Theo thói quen, tôi chột nhìn xuống cổ tay. Chẳng còn lấy cái đồng hồ để mà đeo nữa, sau khi đã gửi chiếc đồng hồ sau cùng nhất mà bà chị mới cho vào tiệm cầm đồ để lấy tiền đưa cô bé đi uống nước, và cũng là buổi cuối cùng. Chia tay. Tan vỡ.

- Chị Tuyết nói rằng một vài ông Võ Bị không được tốt lắm.

- Cô em bảo nếu mày lấy thằng Đạt thì không có họ nhà cô.

Buổi tối hôm ấy, cô bé đã nói với tôi như thế. Nếu người chị cô cậu ruột của bé nói về tôi, và chỉ một tôi thôi, tôi sẽ bắt cần, chẳng thèm để ý tới và tha thứ cho chị của em với một thái độ của người trượng phu quân tử. Đằng này người chị cô cậu đó lại cố tình xúc phạm đến cái tập thể mà tôi yêu mến, tôn sùng, nơi đã dạy cho tôi cái chính nghĩa và ban cho tôi một lý tưởng cao cả. Phải chăng cô ấy đã nếm mùi thất tình đắng cay với màu đỏ Alpha thắm đậm cao nguyên xanh? Tôi chẳng cần biết đến người chị họ chanh chua của cô bé, và tôi cũng không màng tới người cô cay nghiệt của em nữa, bé yêu ạ. Tôi yêu em chứ đừng bắt tôi phải yêu cả họ nhà em.

Diên người vì tức tối, bừng bừng nóng giận vì bị xúc phạm, lần đó, tôi đã bê gãy đôi hai que diêm, một cho tôi và một cho cô bé, ném xuống mặt bàn nước đang mờ nhạt trong ánh sáng mù tối của quán cà phê quen vùng Tân Định. Trong nước mắt nhạt nhòa của bé yêu, giọng khản lại, nhưng rõ ràng và âm u như vùng không gian đang vây quanh:

- Bây giờ, anh với em là như thế đấy.

Thế là chấm hết cho một cuộc tình bốn năm, cho người yêu xưa từ thuở còn là sinh viên Luật Khoa nên thơ với con đường hàng me lá đỏ. Chỉ tiếc cho cái đồng hồ để thương của bà chị thương yêu vừa cho, chẳng còn dịp theo tôi vẫy vùng, giúp cho tôi định vị được thời gian trong cái cuộc chơi tàn khốc này, để chuẩn bị chơi với cái mà anh chàng Viên mập vừa nói.

Vùng sáng lửa kỷ niệm thường hay bắt chột hiện về với một tay lăm mọng mơ như tôi lại bị dập tắt ngay bằng giọng

bô bô nhão nhẹt của Viên:

- Cạn ly đầy rồi, làm đầy ly cạn lại đi Đạt. Tôi thấy ông uống cũng dzét lắm đó.

Tay mập này thiệt là ba xạo. Uống mà cũng có dzét. Chỉ việc đơn giản đầy ly bia đầy vào bụng. Thế thôi. Dzét gì ở đây. Có chẳng là cái kiểu đầy cạn của ngài đấy, Viên ơi. Cứ thế này thì bao giờ tôi mới dứt ra khỏi ngài được hở ngài Viên? Trung Úy Dương Cúc, Biệt Đội Phó nói né thằng Viên ra đi là quá đúng. Ông thần này chắc mập là nhờ bia đây mà. Tôi vờ đánh rơi gói thuốc lá và nghiêng người xuống nhặt để lờ đi cái anh chàng dai như đĩa này thì.

Một tiếng rít rất đanh, xé hãi hùng khoảng không gian gay gắt nắng ngay trên đầu tôi, cắt thẳng một góc chênh chéch chéo đằng sau những dãy nhà và khoảng sân chật hẹp nơi chúng tôi ngồi. Trong tư thế hơi khom người xuống để nhặt gói thuốc, mặt vẫn hơi ngoảnh lên nhìn, tôi chỉ kịp thấy một vạch sáng, sáng hơn cả khoảng nắng đang bao quanh, hung hãn lao xuống, và...

Âm một tiếng kinh hoàng.

Tôi vẫn ở tư thế ngồi chết cứng và dính chặt trên chiếc ghế để nhìn thấy một vùng mờ mịn bụi và những vật đen, xám lớn nhỏ bắn tung lên cao, sau lưng mấy dãy nhà của Liên Đoàn sau tiếng “âm” khủng khiếp. Người tôi tê dại trong ý nghĩ chết chóc đang đổ ập xuống, thì cũng cùng lúc ấy, xung quanh tôi, một sự xô đẩy hỗn độn nhưng nhanh như lần phi pháo vừa bay ngang đầu. Tất cả mười cái ghế đều bật ngửa về phía sau, gân như đồng loạt, hất gọn gàng những người vừa mới trong cuộc nhậu nhà binh này với tôi xuống dãy giao thông hào sau lưng. Mười cái ghế lật ngửa, chổng gọng, có nghĩa là kể cả thằng Xuân, thằng bạn cùng Võ Bị, cùng Liên Đội EF sát máu trong Trường, cũng đã an toàn rút xuống hầm.

Chỉ trừ có tôi, trong tư thế nghiêng nghiêng cúi xuống là còn lại, cùng với những tiếng loảng xoảng đổ vỡ của ly chén

sau cái xô mạnh như lấy trốn đập cánh của mười con chim ưng đã đáp xuống...giao thông hào.

Đúng như vậy. Chỉ còn có tôi, tê cứng trong cái chập chạp, vướng víu với cái bàn nhậu dài và những cái ghé đồ lồn ngón bên cạnh. Tôi lặng người đi trong phản ứng vụng về, nhưng cũng vừa chợt hiểu và nhận ra được bài học vô giá trong binh chủng: Chuẩn bị là thế đấy - Nhận định và phản ứng kịp thời. Trời ạ, phải có thử lửa mới biết nóng, cũng may là mình không bị phỏng. Và tuyệt diệu thay cho cái bình tĩnh và can đảm của những người quanh tôi, những chiến binh gan góc của binh chủng đây huyền thoại sống này. Tôi chỉ nghe một vài tiếng quát lớn:

- Tụi nó pháo đó.
- Xuống hầm hết chưa?

Sau đó là cái yên lặng. Như một sự chờ đợi - Như của sự sẵn sàng nghênh chiến - Như của sự vô cùng - Như mảnh đất đã bị chiếm lĩnh bởi thần chết. Chỉ còn có cái nắng mênh mông đang nở căng trong tiếng âm nóng nảy chết chóc. Khoảng không gian đang hung hãn ép chặt xuống mọi vật, mọi người, làm ngột ngạt và tắc nghẹn hơi thở, bóp chết mọi sự sống của những sinh vật. Và cũng trong khoảng thời gian khắc khoải như muốn kéo dài đến vô tận ấy, như chỉ còn một mình tôi, sinh vật sống duy nhất, đang bị ép nén, kết dính trong tư thế nghiêng nghiêng cúi. nặng nề trong hơi thở hồi hộp và dồn dập, như càng lúc càng bị chìm xuống cõi thăm sâu, chợt vùng mạnh và hét to như quyết vượt thoát khỏi lưỡi hái của Tử thần:

- Đại úy ơi, nó pháo tuốt ngoài kia kìa, không sao đâu.

Quả thật như vậy, thần chết đã chiến bại sau tiếng hét của tôi. Chẳng biết lão ta đang lớn vờn nơi nào, nhưng chắc chắn là lão không có ở nơi này, khi biểu hiện sống của những sinh vật chợt bùng dậy. Mọi người đã nhanh nhẹn nhảy lên khỏi chiến hào, sau một khoảng khắc chờ đợi mà không nghe thấy có tiếng rít nào nữa đuổi theo tiếng âm thứ nhất.

Viên mặt là kẻ oang oang trước tiên:

- Tụi nó chỉ pháo quấy rối, lâu lâu một hai trái, toàn là ngoài hàng rào. Chắc nó cũng ngán oai danh 81, chẳng dám chọc Biệt Kích Dù, hà hà.

Bước tới lật cái ghế đặt vào chỗ và nhảy lên ngòi, Viên lại ào ào thêm, gườm gườm nhìn tôi, vẻ nể phục hiện rõ trong tia mắt:

- Ông Đạt này cũng dân chơi ghế há, làm đầy cái khác với tôi đi Đạt, anh hùng mà.

Xuân đã đứng cạnh bên tôi từ lúc nào, nó vỗ vai tôi, giọng thán phục:

- Mà cũng lì dữ há, Đạt.

Thiếu Úy Nguyên, một Toán trưởng trong Biệt Động, ném cái ghế xuống cạnh Viên, chộp ngay cái ly nghiêng ngửa trên bàn, vục vào thùng bia và đẩy đến tôi với thái độ cưỡng ép, dứt khoát:

- Uống đi Đạt, ông phải lãnh công tác bắt tù binh mới xứng với cái gan của ông.

Dương Cúc cũng đã ngòi xuống. Anh cười với thái độ rất bình thản:

- Tiếp tục đi Đạt, chuyện thường ngày đó mà, có điều tụi nó lúc này đang né mình thiệt đấy.

Mọi người lại lục tục ngòi vào bàn, ly chén lại được xếp đặt lại để tiếp diễn mục nhậu phần hai. Tiếng ông Thượng Sĩ Tư hù, Thượng Sĩ thường vụ, đang lạnh lạnh quát tháo mấy thằng em lo sắp đặt lại bàn ghế và ly chén cho cuộc nhậu... after pháo. Ông già hù này chỉ chờ dịp là la hét. Chỉ có Đại Úy Thiêm vẫn đang đứng nhìn về hướng tiếng nổ, vẻ như hơi suy nghĩ, sau đó quay lại chúng tôi, buông tiếng phán đoán cuối cùng với thái độ tự tin của con chim đầu đàn:

- Tụi nó pháo về hướng kho đạn Long Bình, chỉ quấy rối

thôi.

Với cái nhú mày nhẹ nhàng, anh nhận xét thêm:

- Có điều là hôm nay nó pháo quá gần mình.

Và hướng về tôi, Đại Úy Thiêm tiếp luôn:

- Cảnh tác vô áy náy nghe Đạ.

Tôi chỉ dạ nhỏ một tiếng và vẫn giữ im lặng trong cái bàn tán và đùa giỡn ồn ào của mọi người, không thể tưởng tượng được, hình như là đối với họ, chẳng có chuyện gì vừa xảy ra ở đây cả. Cái bình tĩnh và can đảm hiêm thấy này, nếu không tận mắt nhìn và không ở trong cuộc, thì rất khó mà tin. It's too good to be true. Vừa thoát khỏi móng vuốt của thần chết xong, đã ngửa cổ ừng ực uống bia và hả hê cười. Xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, đúng là của những tay kiêu hùng này đây, không hề biết sợ là gì cả. Tôi cũng không thấy sợ, và cũng chưa biết sợ. Nhưng rõ ràng trong cái khoảnh khắc vừa qua, tôi đã chưa hề chuẩn bị, trong khi cứ luôn tưởng mình đã sẵn sàng. Bây giờ tôi mới hiểu tại sao lại có sự xấp xếp chật chội, để mọi cái ghé đều quay lưng về dãy chiến hào. Cái sắp xếp đầy tính toán, và cũng đầy kinh nghiệm. Chắc mấy ông thần này phải thường xuyên thưởng thức cú vừa ăn pháo vừa nhậu, nên mới dám giỡn mặt với thần chết như thế. Chỉ với một cú uốn mình nhanh như ánh chớp thời gian, thế là tử thần lại hụt một chiêu độc. Ông già tử thần này chắc đang hậm hực tức tởm lắm đây.

Tôi không tin là mình chậm, nhất là so với thằng Xuân, tôi lúc nào cũng phải nhanh hơn. Ở trong trường, bị phạt hành xác mùa Tân Khóa Sinh, khi thì chạy tán công qua các “Bâtiment”, khi thì chạy xuống phạn xá, tôi luôn ở trong số những thằng về mức đầu tiên. Vậy mà ở đây thì đã quá rõ, tôi chậm hơn mọi người, chậm hơn cả thằng Xuân với bộ tướng lù đù thầy giáo. Xuân ạ, tao sẽ không nhìn mày với cặp mắt đùa cợt bình thường nữa đâu, mày sẽ mọc đôi cánh chim ưng trước tao đấy.

Tôi không hề muốn đổ lỗi khi mình đang ở tư thế bất lợi, tôi

phải kết luận là tại mình phản ứng chậm, thế thôi. Dính cứng vào một chỗ, đợi dứt pháo, mọi người trở lại và tấn phong mình là kẻ chịu chơi, là dân lì, là tay can đảm. Phải còn lâu và lâu lắm, tôi mới bằng được mấy anh, hồi những tay can trường đáng nể phục này ơi.

Tôi bắt chợt chụp lấy ly bia, dốc một hơi vào cổ như để cuốn đi cái mặc cảm chậm chạp của mình và nói nhỏ với Xuân:

- Đùng nói nữa mà, tao không được như mày nghĩ đâu, chỉ tại nhảy không kịp thôi.

Xuân lắc đầu, không tin:

- Thôi đi mày, mày mà chậm thì còn ai lẹ nữa bây giờ.

Khổ thật. Nó đã biết tôi quá rõ ở trong trường. Và lại tôi không thể làm nó tin tôi bởi cái tánh nghênh ngang hay chọc phá của mình. Và có lẽ cũng chẳng có người nào ở đây chịu tin điều tôi nói là thật cả. Tôi chắc chắn không là kẻ nhát gan, thừa can đảm để đương đầu với kẻ thù hung hãn nhất, đủ liều lĩnh để xông pha trong lửa đạn thù hung hiểm. Nhưng tôi muốn thú nhận với mọi người là tôi đã thiếu phản ứng, chưa kịp học cú lạng người thoát hiểm tuyệt diệu của bầy Thần Ưng.

Tôi chợt quay nhìn Đại Úy Thiêm, anh cũng đang nhìn tôi với những cái gật đầu và nụ cười nhẹ nhàng, nụ cười của thông cảm và tin tưởng. Tôi nhớ lại lời Đại Úy Thiêm vừa nhắc nhở là cẩn tắc vô áy náy. Tôi tin rằng con Thần Ưng đầu đàn này đã hiểu, và hiểu rất rõ về chú chim ưng non của mình, vì tôi đã đọc được trong nụ cười của anh một niềm tin, một lời nhắn nhủ. Thằng này nó mới tập bay, phản ứng còn chậm nhưng dám tung mình vào không gian và không sợ té. Phải có vấp ngã mới thành công, vạn sự khởi đầu nan mà. Đại Úy Thiêm vừa chỉ vào cái ly đầy màu vàng ngọt đắng của bia, và lại tặng tôi thêm một nụ cười nữa:

- Uống đi Đạt.

Cám ơn anh nhé, con Đại Bàng dũng mãnh nhất, tôi đang

muốn được như anh và sẽ phải được hơn anh nữa. Giờ chỉ biết cảm ơn anh đã hiểu và tôi sẽ xứng đáng với niềm tin mà anh đã gởi đến tôi qua nụ cười rộng lượng tình thân ấy.

Chợt thấy hào hứng với những suy nghĩ này, trân trọng với bài học vô giá vừa nhận được, và chắc chắn không phải vì những câu tán tụng bốc thơm của đồng đội mình, tôi đã nhập sâu vào cuộc vui, nói ít, uống nhiều, càng lúc càng chìm dần xuống đáy thùng bia trăm lít. Tôi đã hóa thân thành người nhà họ Tử lúc nào cũng chẳng hay, lòng tự nhủ tao sẽ phải nhanh, nhất định phải nhanh hơn chúng mày. Tôi quyết rũ sạch lớp lông măng lờm chờm để sớm khoác vào đôi cánh lớp lông vũ tuyệt sắc kiêu hùng, vút bay cao trên khung trời bao la, cho chúng mày tha hồ mà rượt đuổi. Và tôi đã rất nhanh, đầy ào ào những dòng bia nổi ly vào bụng, để rồi lại chậm chạp, chệnh choạng về phòng, ngã vật xuống chỗ nằm. Tôi đã choáng váng, bênh bồng say trong làn sóng bia mênh mang, lúc dập dìu, lúc dồn dập cuồng nộ, nhận chìm tôi xuống một đáy hồ thăm thẳm sâu. Càng vùng vẫy, tôi càng như bị trói chặt vào vô số những cỏ dại, dây leo gai góc quanh người. Dẩy dụa trong tuyệt vọng, tôi ú ớ kêu cứu và bất chợt, thẳng bạn cùng khoá quý mến Xuân lù ù ở đâu nhảy tới, giật mạnh tôi và hét to:

- Mày nói cái gì vậy Đạt?

Tôi khó nhọc mở mắt nhìn hấn. Trời đã sáng....

Soi Bóng Thời Gian

LD Song Ba, K25

Đã có người chỉ nói... rồi quên!
Vì ngôn ngữ không cần vốn liếng.
Mà đường đời, ngàn dặm, đắng cay.
Nam nhi, mấy kẻ thành khanh tướng,
Ngửa mặt cho đời, quên đất sâu.
Làm người không dễ, công danh mấy gánh sầu.
Dẫu chí có treo lên đỉnh núi
Mà cô đơn, tri kỷ mất về đâu!
Thì... người xưa cũng phải bẻ grom, chém đá
Đạp vỡ thành sầu... xuôi gió sương.
Buồn mà hát, giọng khàn, tiếng rã.
Máu ứ bùng tim, hun hút dặm đường.
Cố rao hát, mà sao trời phương Nam thấm lạnh.
Vật chất soi mòn, ước vọng ngày xanh!

*Hình như có tiếng ai vừa thở,
Mà sao nghe như gió bão cuối đường.
Trong tim căn, của kẻ nhớ quê hương,
Buồn quay quắt, những chiều mưa đất khách.*

Tri kỷ xưa nay, như châu ngọc,
Mấy ai hiểu được lòng nhau.
Tôi thạch thảo,... cuộn vương đời nam xứ
Em như mây,.. bâng bạc ở phương nào!

*Hôm qua, đọc mấy dòng thư cũ
Chợt nhớ quê hương đến chạnh lòng.
Nơi ấy, Mẹ tôi già như lá,
Đạt dờ bay, trong xã hội cuồng phong.
Bạn bè mỗi cánh men theo suối
Người bên này, ngóng đợi kẻ bên kia.
Bốn mươi năm, một quãng đời không ngắn
Nhưng có sao!... lòng tôi thoáng mây!*

Bao giờ viễn xứ mưa như khóc,
Sẽ có vạn nghìn tim héo khô.
Có cả ngày xưa bưng sóng dậy!
Bao năm qua, mấy kẻ bạt song hồ!

*Hỏi người đang đứng nhìn soi bóng,
Có thấy thời gian... đâu đó không!*

Cuối Năm Nói Chuyện Trên Trời

Song Vũ, K17

Tôi đến thăm anh vào buổi trưa. Anh dẫn tôi ra sân sau, dưới mái che quen thuộc, chỗ anh để bộ bàn ghế đan bằng sợi nhựa giả mây là nơi anh thường dùng để tiếp khách quen. Trên chiếc bàn con là bộ khay trà và một ít bánh ngọt trong chiếc đĩa nhỏ. Anh hỏi tôi, sau cuộc bầu cử tổng thống vừa rồi có điều gì làm tôi suy nghĩ không? Tôi lắc đầu, anh bảo:

- “Mấy hôm nay mình nghĩ ra vài điều mà chẳng biết chia sẻ với ai nên mới kêu cậu tới nói chuyện cho vui.” Tôi nghĩ trong bụng chắc lại chuyện thiên hạ sự nhưc đầu cứ lâu lâu anh lại kêu tôi tới tâm sự như bao lần trước.

- Thôi anh ơi, chuyện đời bỏ qua một bên đi, cứ ôm vào người rồi than thở làm chi cho mệt.

Anh cười nửa miệng,

- Vẫn biết là thế, sức cùng lực kiệt, ngủ dậy thấy mình còn sống, mừng là biết còn có thêm một ngày để suy ngẫm, cũng hiểu rằng thế hệ chúng mình đã ra rìa thế cuộc rồi mà sao vẫn không bỏ được cái tật người nước Kỳ lo trời sập mới chán chứ!

Tôi cho anh biết tôi cũng vừa đi họp nhóm bạn cùng khóa để kỷ niệm ngày vào trường Võ Bị, một ngày khởi đầu của mọi sóng gió và đổi thay của đất nước, ngày 11 tháng 11 năm

1960. Mới đó mà cũng đã 56 năm trôi qua, nghĩ mà giật mình.

Anh hỏi,

- Sao? Các cậu có chuyện gì vui không?

Tôi lắc đầu.

- Chẳng có gì anh ạ. Mỗi năm mỗi số người tới tham dự lại thu nhỏ lại. Nội năm ngoái thôi, khóa tôi cũng chia tay thêm năm người. Bạn bè cứ mỗi ngày một thưa dần. Những kỳ họp mặt trước cũng còn đông vui, kỳ này chỉ còn chưa được phân nửa đến hỏi han nhau thôi.

Trong khi trò chuyện, gặp nhau, nhìn gương mặt các bạn, tôi có những cảm giác xao xuyến kỳ lạ. Thời gian cộng với những vùi dập của cuộc đời đã để lại trong chúng tôi những cay đắng ray rứt và cả những thất vọng cho thế hệ mình và cho dân tộc mình. Những thanh niên trai tráng tinh anh lạnh lẽo thưở nào giờ đây chỉ còn là các ông lão chậm chạp di chuyển đi đứng lọng cọng. Nhìn bạn rồi thương cho bạn và cho chính mình!

Anh và tôi ngồi xuống ghế, rót trà và ăn bánh. Tôi cảm ly trà, mùi trà ướp sen thơm ngào ngạt. Anh cho biết gói trà được gửi từ VN sang do một đệ tử cũ của anh khi anh còn là một tiểu đoàn trưởng. Tôi nói bâng quơ, giờ đây mà đệ tử còn nhớ tới sư phụ là hiếm lắm đây. Anh cười đồng tình, anh nói thêm,

- Ngày mình còn uy quyền trong tay, tình nghĩa đôi khi có sự trộn lẫn giữa ân huệ và tình cảm. Còn giờ đây thì không, sự thể hiện của tình nghĩa lúc này mới là chân thật.

Tôi chia sẻ,

- Dù sao cũng không thể phủ nhận được một điều, đó là chút tình còn lại hôm nay cũng phải có cái gốc chân tình từ lúc trước. Nếu anh đối xử cạn tài ráo máng, chắc đệ tử của anh cũng sẽ chẳng còn nhớ tới anh nữa đâu.

Anh cười và cho tôi biết,

- Minh thực sự coi nó như em út trong gia đình. Còn nó lại luôn coi mình như cấp chỉ huy ngày xưa của nó. Trong thư viết cho mình, nó luôn kêu mình là ông thầy hết như ngày nào còn ở đơn vị.

Câu chuyện anh nói làm tôi liên tưởng tới những kỷ niệm của một thời chinh chiến. Tôi nói với anh:

- Chỉ có dân bộ binh chúng mình mới hưởng được cái tình nồng ấm của chiến hữu và tình thầy trò phải không anh? Các quân chủng khác giữa lính và quan ít có mối liên hệ ràng buộc sống chết chẽ như bộ binh chúng mình. Một đệ tử trung thành tận tụy hơn cả một người vợ. Hấn lo cơm nước, giặt dũ, đồng kham cộng khổ luôn sát cánh, chia sẻ hiểm nguy cùng mình...

Anh chuyển đề tài hỏi tôi:

- Cậu có theo dõi tin tức thời sự mấy bữa nay không?

- Ý anh muốn nói tới kết quả bầu cử tổng thống Mỹ phải không?

- Đúng vậy.

- Có chứ anh

- Cậu nghĩ sao?

- Thấy hơi bất ngờ anh ạ.

- Tớ cũng thấy vậy

- Thế anh nghĩ rằng tác động của nó sẽ đem tới những hệ quả gì không?

- Chắc chắn là có rồi. Anh phân tích. Trước hết, đối với nước Mỹ, nó thể hiện một sự phân cực khá rõ giữa hai bên bờ Đông và Tây với khối gồm các tiểu bang nằm giữa trung tâm từ Bắc xuống Nam. Nói theo báo chí là khối giữa những người Mỹ trắng với những cộng đồng di dân thiểu số, giữa những người có bằng cấp học vị với những người dân lao động chân tay, thậm chí giữa cả những cộng đồng tôn giáo khác nhau...

Sau đó là đối với thế giới, trước những đường lối ngoại giao chủ hòa của chính quyền Obama trước đây với một sự thay đổi mạnh có thể bảo thủ và hung hăng hơn với chính quyền của Trump hiện tại.

Tôi im lặng ngồi nghe.

- Thế giới đại loạn là từ mà Mao Trạch Đông thường dùng để ám chỉ một chiến lược căn bản của cộng sản. Chúng luôn khuấy động mọi nơi và mọi lúc có thể để luôn tạo ra một tình trạng tao loạn khắp thế giới ngõ hầu đưa Hoa Kỳ vào những cam kết, tham dự, có mặt... Tình thế đó sẽ tạo cho Hoa Kỳ ngày càng thêm kẻ thù và hao tổn sinh lực để chúng rảnh tay tăng cường sức mạnh của mình, chờ thời. Chiến lược chủ hòa của thời Obama với giải Nobel Hòa bình là một nhắc nhở ông ta đừng làm giống như thời kỳ tổng thống Bush trước đó. Chỉ có điều do thái độ ngập ngừng, và cứ nhất định cho mình là đúng khiến cho chính sách đối ngoại của Mỹ mắc nhiều mâu thuẫn. Ví dụ như vừa đánh ISIS vừa muốn đánh luôn cả những thành phần chống ISIS, ý tôi muốn nói là vừa đánh ISIS vừa chống Nga ủng hộ chính quyền Syria đang đánh nhau kịch liệt với ISIS!

Trump có một ý tưởng theo tôi nghĩ là đúng; Trung cộng mới là kẻ thù chính và đáng sợ chứ không phải Nga. Nếu Nga có là kẻ tử thù thì kẻ thù này không độc ác hung hiểm bằng tên thứ nhất. Một thứ kẻ thù từ từ ta có thể giải quyết được bằng nhiều cách khác nhau trên những mặt trận khác nhau. Còn Trung cộng thì không ngoại trừ một cuộc chiến tranh cục bộ hay nguyên tử có giới hạn!

Chúng ta đã thấy hình ảnh một Obama không được coi ra gì trong cuộc họp mới đây tại Hàng Châu, Trung quốc và thậm chí cả cuộc đón tiếp rất hỗn xược của cộng sản Hà nội trước đó ít ngày. Sự việc lại càng tệ hại hơn nữa qua những câu chữ thô bỉ và đê tiện của Duterte, tổng thống Phi Luật Tân! Anh ngưng lại uống một ngụm trà rồi chậm rãi nói. Có lẽ đó cũng

là một yếu tố góp phần làm nên chiến thắng của Trump. Dân chúng Hoa Kỳ cảm thấy sự mất thể diện của mình tới mức không chịu đựng nổi nữa.

Tôi tiếp tục lặng lẽ nhìn nét mặt anh linh hoạt hơn hẳn lúc tôi mới bước vào nhà. Tôi đặt thêm câu hỏi:

- Thế theo anh nghĩ Trump sẽ giành lại thể chủ động, làm cho nước Mỹ vĩ đại trở lại theo như khẩu hiệu của ông ta hay sao?

Anh trả lời:

- Thật sự tôi không biết kết quả thực sự sẽ như thế nào. Duy có một điều chắc chắn, đó là thế giới trong những ngày sắp tới sẽ có những thay đổi. Trump là một con buôn, đối với con buôn không lời là không làm! Từ trước tới nay, Hoa Kỳ luôn tỏ vẻ anh hùng mã thượng, luôn rút kiếm tương trợ cho những nước cô thế thấp cổ bé miệng. Nhưng đổi lại chúng ta thấy gì? Hoa Kỳ luôn là mục tiêu bị soi mói, chê trách từ mọi phía. Anh chàng cảnh sát hình sự thế giới Hoa Kỳ luôn nhận mọi chế riễu chê cười thậm chí bị sát hại mà chẳng có mấy ai cảm thông hay mang ơn do những giúp đỡ mà anh ta mang lại. Có hoạn nạn thì kêu gào Mỹ giúp đỡ, khi an bình thì đòi đũa Mỹ về nước! Tôi nghĩ Trump sẽ thay đổi được phần nào sự bất công này.

Tôi hỏi anh:

- Thế còn Việt Nam thì sao?

Anh cười bảo,

- Sẽ không thể tiếp tục đi giây được với anh chàng lái buôn này.

Rồi không để tôi hỏi thêm anh giải thích.

- Từ những đời tổng thống trước, nhờ vị thế địa lý của mình, Việt Nam luôn được Hoa Kỳ coi như có thể đóng một vai trò nào đó trong tấn tuồng tranh giành giữa hai thế lực Asian và Trung cộng. Lý ra, đám lãnh đạo VN nên lợi dụng tình thế ấy

để tự chủ và tự cường bằng cách đặt quyền lợi dân tộc lên trên hết. Nhưng chúng lại làm ngược lại. Chúng coi cái đảng thổ tả của chúng là quan trọng hơn quốc gia dân tộc! Vì sợ mất đảng, chúng đóng vai làm xiếc đi giây; cái kết quả thảm hại của kế sách này là càng ngày chúng càng sa lầy vào màng lưới thiên la địa võng của Tàu!

TPP bị Trump bác bỏ là một đòn đau cho đám cộng sản lợi ích nhóm VN. Mọi cơ hội phát triển kinh tế đều bị cộng sản lợi dụng nhét chặt hậu bao, làm giàu cho bản thân và gia đình chúng. Dân chúng chẳng hưởng được gì ngoài việc bị tước đoạt thêm đất đai ruộng vườn của mình, đất nước thêm mau cạn kiệt tài nguyên. Giờ đây chỉ còn có một hướng: Hoặc anh theo tôi, hoặc anh theo Tàu. Theo Mỹ còn có cơ may tồn tại. Còn theo Tàu thì không chết vì Tàu đô hộ trực tiếp cũng sẽ chết vì dân chúng sẽ đứng lên làm cuộc đòi giành lại độc lập tự do cho quốc gia.

Tôi ngồi im lặng cùng anh suy nghĩ về những điều anh vừa nói, sau đó tôi hỏi một câu như có vẻ thừa:

- Như vậy theo anh thì Trump lên, thì đất nước chúng ta sẽ khá lên à?

- Khá lên hay không thực sự tôi không biết. Duy có một điều chắc chắn là sẽ có chuyển biến tích cực. Ý tôi muốn nói là sẽ có chuyển biến chứ không thể để cho Tàu cộng áp dụng chiến lược tầm ăn dâu gặm nhấm dần tiến tới nuốt chửng vùng Đông nam Á như hiện nay. Nói một cách dân dã, chỉ biết là chết khi nhìn thấy mặt Diêm Vương!

Cả hai anh em chúng tôi ngồi im lặng khá lâu, uống trà và ăn bánh. Tôi để cho mình phiêu du trong suy tưởng về một tương lai của đất nước và sự bất lực của cả một dân tộc trước hiểm họa mất nước đang cận kề.

* * *

Bữa ăn trưa ngon miệng nhờ món canh bún của bà xã của

anh nấu, khiến tôi định nói dăm ba câu với anh rồi đánh bài chuồn. Bất ngờ anh lại kéo ra sân sau và đặt một câu hỏi mới:

- Cậu thấy tình hình các hội đoàn bên này và sự lộn xộn trong hàng ngũ lãnh đạo của cộng sản có ý nghĩa gì không?

Tôi thực sự không hiểu ý anh muốn nói điều gì nên hỏi lại:

- Ý anh là các tổ chức chống cộng hải ngoại đang có những sự phân hóa trầm trọng và ở trong nước cuộc đấu đá trong nội bộ đảng ngày càng bộc lộ rõ nét giữa những tên chóp bu cộng sản sẽ mang đến hậu quả gì, phải không?

Anh gật đầu, đúng vậy. Tôi suy nghĩ hồi lâu rồi trả lời anh:

- Thực ra vấn đề mâu thuẫn trong hàng ngũ lãnh đạo cộng sản đã có từ lâu chứ chẳng phải giờ đây mới có, chỉ có điều giờ đây nó bộc lộ công khai cho bàn dân thiên hạ cùng thấy mà thôi. Nói thực tình, tôi không tin vào sự mâu thuẫn này của bọn chúng sẽ đưa đến sự sụp đổ chế độ. Sở dĩ tôi suy nghĩ như vậy là vì mâu thuẫn giữa bọn chúng là mâu thuẫn tranh ăn chứ không phải là mâu thuẫn ý thức mong muốn mang đến tự do dân chủ độc lập cho dân tộc cho đất nước. Cả bọn đều hiểu rằng nếu quyết sống mái thì tất cả cùng hết cơ hội để ăn!

Sự tồn tại của chúng gắn liền với sự tồn vong của chế độ cộng sản. Thành ra như anh thấy đấy, từ Nguyễn Phú Trọng có biệt danh là Trọng Lú cho tới một tên công an quận đều phát biểu những câu ngô nghê dốt nát tới mức thâm hại. Nói vắn tắt, bộc lộ sự dốt nát đến bất ngờ. Chính sự dốt nát này đã tạo nên sức mạnh cho chúng khi không nương tay đàn áp đánh đập dân lành. Một người có học và được giáo dục đảng hoàng thì không thể làm nổi những hành vi bạo lực như thế.

Dân tộc ta sau hơn nửa thế kỷ nằm trong sự kìm kẹp của cộng sản đã mất hết khả năng đề kháng. Tầng lớp sĩ phu do đảng cộng sản đào tạo là một đám tôi đòi giả danh trí thức. Quần chúng trong mọi cuộc cách mạng đều cần tới một tầng lớp tinh hoa dẫn đường chỉ lối. Nhưng ở đất nước chúng ta hiện nay, những người có khả năng và nhiệt huyết đó đều bị trấn

áp bắt bớ tù đầy với mọi thủ đoạn hèn hạ bất lương của cộng sản. Nhờ bạo lực và sự dối trá, đấm đốt nát này cứ yên vị mà hưởng lạc trên sự rên xiết của dân chúng cả nước. Ngược lại với tình trạng trên, tại hải ngoại chúng ta lại có quá nhiều lãnh tụ và hầu như chẳng ai muốn đóng vai quần chúng. Thành ra chúng ta cũng không thể tạo thành một khối thống nhất được; chưa kể tới những âm mưu độc ác của cộng sản luôn reo rắc nghi ngờ đố kỵ trong cộng đồng người Việt.

Anh chăm chú nghe tôi nói rồi hỏi:

- Như vậy theo ý chú, đất nước chúng ta không còn hy vọng gì sao?

Tôi buồn rầu trả lời anh:

- Có lẽ là như thế. Anh thấy không, dân Bắc Hàn cũng là một giống dân quật cường lắm chứ mà tên nhãi ranh Kim Jong Un muốn giết ai thì giết, muốn đầy ai ai thì đầy cả gần thế kỷ nay rồi đó... Rồi Cu Ba và trước đó là Cam Pu Chia, giết người như ngóe...

* * *

Cả anh và tôi lại rơi vào im lặng. Anh lặng lẽ châm thêm nước sôi vào ấm trà rồi hỏi tôi một câu hơi bất ngờ:

- Chú có bao giờ đọc Kinh Dịch chưa?

- Tôi có đọc chơi cho biết thôi chứ nghiên cứu thì chưa vì cuốn Kinh này huyền bí cũng có, mà quá “giản đơn một cách phức tạp” cũng có. Và lại ngay từ lúc khởi đầu, nó là một cuốn sách bói toán cao cấp đa phần giành cho các bậc vương giả hỏi về đủ mọi thứ chuyện từ thời tiết cho tới xuất trận ra quân... Cho nên đọc nó trước hết có lẽ nên phải xác định trước là để suy ngẫm nhân sinh quan hoặc vũ trụ quan của người xưa hoặc chỉ nhằm mục đích coi bói. Đó là chưa kể đến vấn đề ngữ nghĩa. Cùng một chữ có thể hiểu dăm ba cách khác nhau, thậm chí chỉ cần ngắt câu khác nhau cũng dẫn đến những ý nghĩa khác nhau. Chục nhà chú giải thì có chục cách lý giải

khác nhau vì thế, nếu không xác định như vậy rất dễ lạc lối. Thú thực với anh tôi cũng đã bỏ nhiều công sức đọc và tìm hiểu nhưng đều thất bại bỏ ngang.

Anh dẫn tôi vào phòng anh rồi chỉ một đống cả chục cuốn sách về Dịch học, của các nhà chú giải, dịch thuật từ Ngô Tất Tố, Phan Bội Châu, Nguyễn Hiến Lê, Trí Húc đại sư, Trương Thiện Văn, Vương Bột... tôi cảm thấy rõ công sức anh đã bỏ ra để nghiền ngẫm về bộ sách kỳ bí này. Tôi hỏi:

- Anh có tìm ra một điều gì mới mẻ không? Chứ tôi thì chịu thua, cho dù tôi cũng từng đọc vài cuốn trong số sách anh chỉ nhưng thú thực tôi càng đọc càng rối mù, như kẻ vào rừng rậm mất địa bàn không còn biết đường ra.

Anh cười bảo,

- Cũng như chú thôi, nhưng có lẽ khá hơn một chút là không bị mất địa bàn! Nhưng đường ra thì cũng vẫn đang tìm.

Dắt tôi ra lại chỗ cũ, cầm theo bộ Chu Dịch của cụ Phan Bội Châu, anh chậm rãi kể:

- Thực ra, theo một số sách tôi đọc, Quẻ Dịch từ 64 quẻ mô tả nhiều tình cảnh trong đời sống tương đối đơn giản cổ xưa có thể tóm gọn lại thành 12 quẻ căn bản hình thành trên 12 cung số Hoàng Đạo. Khởi đầu từ Quẻ Phục qua Lâm, Thái, Đại tráng, Quải, Càn, Cấu, Độn, Bĩ, Quán, Bác, Khôn. Tượng trưng cho sự khởi đầu từ quẻ Phục 5 âm đề một dương tiên hóa cho tới quẻ Càn cả 6 hào đều dương rồi suy thoái bắt đầu từ quẻ Cấu 5 hào Dương đề một hào âm cho tới kết cục là quẻ Khôn cả 6 hào đều âm. Đó là chu kỳ tiến hóa của vạn vật. Nhà Phật thì gọi là Thành trụ hoại diệt, còn dân dã thì gọi là Sinh lão bệnh tử, là hai cách nói gọn. Một thể chế, một sự vật bất kỳ đều bị quy luật này chi phối. Tôi không tin là chủ nghĩa cộng sản tồn tại mãi được. Nó phải bị hủy diệt hoặc tự diệt để một thể chế khác tốt đẹp hơn thay thế.

Tôi hỏi anh:

- Anh nói là Kinh Dịch có thể tóm gọn lại trong 12 bước phát triển đúng không?

- Đúng thế.

- Vậy thì hiện tại chế độ cộng sản VN đang ở bước nào?

Hình như anh đã chuẩn bị sẵn cho câu hỏi này từ trước nên anh trả lời không do dự:

- Ở Quẻ Sơn Địa Bác, bước thứ 11 trước khi tận diệt ở Quẻ Khôn.

Sau đó anh dẫn chứng theo thứ tự trong Quẻ, nào là bắt đầu từ hào đầu “Chân giường bị ăn mòn, gãy mất, hung hiểm...” Kinh dùng hình ảnh một chiếc giường bị gãy dần mòn từ chân cho tới mức ăn mòn tới mặt giường... và hào thượng cửu sau cùng: “Thạc quả bất thực, quân tử đắc dự, tiểu nhân bác lư”... Chú có biết cụ Phan Bội Châu giải hào cuối của quẻ này ra sao không? Không đợi tôi trả lời, anh nói tiếp,

- Cụ bảo là bọn tiểu nhân không biết cái nhà nó đang ở, mái nhà che mưa nắng cho nó, nó làm cho đổ luôn! Có nghĩa là thời quân tử chấm dứt, bây giờ là lúc thời tiểu nhân cũng hết luôn!

Anh dừng lại, uống một ly trà sau đó tiếp tục:

- Ý nghĩa của chữ Bác trong quẻ Sơn Địa Bác là sự đẽo gọt, mài mòn, tượng cho thời tiểu nhân trong giai đoạn tồn tại cuối cùng của chúng, vừa nói anh vừa dở những trang sách trong cuốn Chu Dịch chỉ cho tôi xem các dòng chú giải của cụ Phan mà anh đã đánh dấu. Anh say sưa nói, đọc quẻ này rồi mình so sánh những hành động và các sự kiện chính trị của đám lãnh đạo cộng sản Việt Nam trong thời gian từ đầu năm tới nay; càng đọc càng thấy có sự tương tự lạ lùng. Sự tranh chấp, sự bất lực, sự lệ thuộc ngày càng quá đáng vào Tàu cộng của cộng sản VN thật sự đã đi đến điểm đỉnh. Thương cho dân mình hết nhân tài lại thêm thiên tai dòn dập đổ tới, càng nghĩ càng xót xa.

Tôi ngồi yên suy ngẫm và mong những điều anh nói sẽ là sự thật. Từ ngày loại được Nguyễn Tấn Dũng gian hùng và tham lam ra khỏi ghế thủ tướng, Nguyễn Phú Trọng tưởng mình đã đủ uy tín để có thể làm một điều gì khá hơn cứu vãn đảng của chúng. Nhưng sự thật không phải như thế. Qua hội nghị trung ương thứ 12 vừa họp, ta lại thấy một anh Lú yếu thế hiện ra với bộ mặt xanh xao phờ phạc. Chiến dịch “Đả hổ diệt ruồi” học lõm từ ông thầy Tập cận Bình, Trọng không đủ bản lĩnh và sức mạnh để làm. Có con muỗi con Trịnh xuân Thanh mà cũng đã đốt cho cả đám chóp bu te tua, nói chi tới những đối thủ tầm cỡ khác như Trần Đại Quang và đám lâu la của Nguyễn tấn Dũng còn sống nhan nhản khắp nơi.

Thấy tôi không lên tiếng, anh nói tiếp:

- Chú cứ tin tôi đi, tình thế sẽ thay đổi trong những năm tới. Chỉ có điều là không biết chúng ta còn có cơ hội để nhìn thấy sự đổi thay ấy và quan trọng hơn hết thấy là đất nước Việt Nam sẽ còn tồn tại trong danh nghĩa một quốc gia độc lập như đã từng có hay lại trở thành một quận huyện của Tàu?

Tôi cười bảo:

- Anh em mình hình như đang nói chuyện ở trên trời phải không anh?

Anh bật cười,

- Đúng là chúng ta đang nói chuyện trên trời, nhưng chú có biết không, ông trời cao xanh kia có mắt đấy. Nếu chúng ta còn tin vào một điều gì đó tồn tại nằm ngoài sự hiểu biết của con người thì chúng ta phải tin là có một ông Trời viết hoa. Những người lính như chúng ta, những ai đã từng xông pha trong lửa đạn, làm bạn với cái chết từng ngày từng giờ, lại càng nên tin rằng trên đầu mình có một đấng thiêng liêng. Bởi vì nếu không thì như chú hay tôi đây trải qua biết bao hiểm nguy làm sao có thể giải thích được sự sống sót của mình trong cuộc chiến tranh khốc liệt vừa qua để còn có hôm nay ngồi đây nói chuyện dưới đất trên trời!

Buổi trưa qua đi nhanh cùng câu chuyện anh nói. Trước khi ra về, anh cầm hai tập Chu Dịch do cụ Phan Bội Châu diển giải đưa tôi, anh bảo chú hãy cầm hai cuốn sách này về mà nghiền ngẫm rồi cho tôi biết ý kiến của chú. Tôi xin phép anh chị ra về cầm theo hai cuốn sách mà trong lòng băng khuâng với biết bao nhiêu điều.

Mùa Lễ Tạ Ôn 2016

**Tâm trạng của một sĩ quan xuất thân
TVBQGVN sau khi tốt nghiệp về**

Phục Vụ Quân Chung Không Quân.

Hồ Tấn Đạt, K21

Phần I

Sau khi chiếc C47 của KQ/ VNCH đáp xuống phi trường Nha Trang vào khoảng giữa tháng 12 năm 1966 mang theo 24 tân thiếu úy của khóa 21 vừa tốt nghiệp về học tại Quân Trường Không Quân, hai chiếc xe GMC đã đưa số sĩ quan này từ trạm tiếp liên về sân cò của Tiểu Đoàn Sinh Viên Sĩ Quan/ KQ (TĐSVSQ/ KQ), trong đó có tôi Thiếu Úy Hồ Tấn Đạt. Tại đây từ giờ phút này trở đi tôi mới thật sự là một quân nhân KQ, với nhiều những vui buồn khó quên... Nhưng trước khi kể về những gì xảy ra khi phục vụ trong KQ, tôi xin phép được trở về nguyên do vì sau tôi gia nhập quân đội.

TUỔI ẤU THƠ:

Tôi sinh ra và lớn lên ở miền Tây, tại Long Xuyên, một tỉnh nhỏ bé có sông xanh nước biếc nằm ép mình bên bờ sông Hậu thơ mộng. Khi mới bắt đầu lớn, tôi đã theo học tại trường trung học công lập Thoại Ngọc Hầu. Sau khi học xong lớp Đệ

Tam tại trường này, tôi đã chuyển đến trường Nguyễn Trung Trực ở Rạch Giá. Sau khi đậu được bằng Tú Tài 2 Ban B, tôi đã có ý định gia nhập Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam. Tuy nhiên, vì chưa đủ 21 tuổi, tôi không thể làm đơn mà không được sự chấp nhận của đáng sinh thành. Như những bậc cha mẹ bình thường, khi thấy đường học vấn của tôi đạt được kết quả tốt theo ý muốn, ông bà chỉ muốn tôi lên đại học, tốt nghiệp và có đời sống kha khá và bình an. Ông bà không chấp nhận lời xin của tôi. Ngược lại với ý muốn của ông bà, với tuổi trẻ nhiều nhiệt huyết, tôi không thể chấp nhận cuộc sống buồn chán như cha mẹ của tôi mong muốn. Không thể làm khác hơn, tôi đã lên Saigon, ghi danh học hai năm MPC tại Đại Học Khoa Học Saigon chờ cho vừa đủ tuổi. Năm 1964, lúc trường Võ Bị đang thu nhận khoá 21, tôi đã tự nộp đơn xin.

Trong thời gian theo học tại Khoa Học Saigon, tôi đã sinh hoạt với Tổng Hội Sinh Viên (THSV) Saigon với nhiệm vụ là trưởng ban liên lạc. Một hôm có 5 người, là ứng viên khoá 21, yêu cầu THSV chuyển dùm thỉnh nguyện thư lên Đại Tướng Nguyễn Khánh v/v xin đặc biệt gia nhập trường VB. Tôi đã yêu cầu cấp xe Jeep lên số 2, đường Thống Nhất. Đến nơi, chúng tôi được Thiếu Tướng Huỳnh Van Cao đón tiếp. Ông đã hứa sẽ chuyển thư của chúng tôi lên Đại Tướng Nguyễn Khánh. Sau này tôi mới biết trong thỉnh nguyện thư có nội dung là thỉnh cầu Trường VB thu nhận tất cả những người đã nộp đơn mà không phải thi.

THỜI GIAN TẠI TRƯỜNG VBQGVN

Tôi gia nhập Trường VB lúc đất nước đang trong tình trạng vô cùng bất ổn từ thành thị đến nông thôn. Về chính trị, các đảng phái tranh giành quyền lực. Sinh viên thì nay biểu tình mai bãi khoá, buổi kia thì xuống đường. Có lẽ vì vậy mà số người tình nguyện khoá 21 rất đông nhưng cuối cùng số người nhập khoá thì chỉ có trên 240 thôi. Chúng tôi là những thanh niên còn rất trẻ từ khắp các nẻo đường của miền Nam Việt Nam thân yêu tập hợp về Đà Lạt, nơi đó TVBQGVN được

xây dựng vô cùng hùng vĩ trên một ngọn đồi thơ mộng có tên là đồi 1515.

Dù cho đất nước thế nào đi nữa, kể từ tháng 12 năm 1964, tôi đã là người của quân đội và tuân hành mọi công tác mà quân đội giao phó trong nhiệm vụ bảo vệ thanh bình, tự do cho miền nam VN.

Tại TVB, tôi, cũng như mọi sinh viên sĩ quan khác, đều phải trải qua một chương trình huấn luyện khắc nghiệt như nhau, nghĩa là phải chịu 8 tuần tân khoa sinh (TKS), hay gọi là 8 tuần huấn nhục, hay “lột xác”. Qua giai đoạn này, thể xác và tinh thần của người sinh viên dân chính phải được thay thế bằng thể chất và tinh thần mạnh mẽ của một quân nhân.

Trên sân cỏ Liên Đoàn SVSQ, từng nhóm TKS với quân mục mới toanh, nhẵn nhéo, rộng thùng thình chạy đều bước trong mọi trường hợp: đi đến lớp học, đến bãi tập, kể cả trước khi ăn. Các TKS chỉ được ngồi 1/3 ghế trong phạm xá, lưng thẳng, đầu nhìn thẳng, tay khi ăn phải vuông góc. Có nghĩa là, mỗi động tác của tay đều phải di chuyển theo đường vuông góc.

Để hoàn tất giai đoạn TKS, khoá 21 phải chinh phục đỉnh núi **Lâm Viên**, cách xa trường khoảng 15 km về phía Bắc, luôn ẩn hiện trong sương mù của núi rừng cao nguyên. Đây cũng là thử thách sau cùng để chứng tỏ rằng chúng tôi đã đầy đủ về thể chất cũng như tinh thần, sẵn sàng vượt qua những cam go sẽ đến trong thời gian huấn luyện sắp tới, cũng như sẵn sàng đối đầu với hiểm nguy ngoài mặt trận.

Cuối cùng, chúng tôi đã chinh phục được đỉnh núi này, đánh dấu một chặng đường gian khổ đã qua.

Trường đã tổ chức một buổi lễ gắn Alpha rất là trang nghiêm và uy nghi, tại Vũ Đình Trường Lê Lợi với sự chủ tọa của chỉ huy trưởng. Tại doanh trại của Liên Đoàn SVSQ, các tân khoa sinh được lệnh tắt đèn ở lầu 3, và để mỗi phòng một cây đèn cây được thấp sang, TSK mặc tểu lễ mùa Đông màu nâu sậm

và sẵn sàng giây thắt lưng truyền thống màu trắng có huy hiệu TVB, cùng một cặp găng tay trắng, một cái mũ trắng (casket) trên đó có hàng chữ TỰ THẮNG để CHỈ HUY. Đến giờ làm lễ trao găng mũ, những SVSQ cán bộ TKS đợt 2 của từng đại đội đến phòng các TKS, chính tay trao các kỷ vật mà các TKS này phải gìn giữ nó trong suốt thời gian thụ huấn tại trường. Khi nghi lễ trao găng mũ hoàn tất, tiểu đoàn TKS với tiểu lễ mùa Đông trên đầu mũ trắng, găng tay trắng và thắt lưng trắng cổ truyền, và cặp Alpha đỏ bóng láng để túi sau bên quần.

Tiếp theo là lệnh tiểu đoàn TKS tập hợp vang lên. Tất cả

Tân Khoá Sinh sau gần hai tháng huấn luyện. Sức khoẻ của họ có những thay đổi đáng kể.

TKS khoá 21 chạy từ lầu 3 xuống tập họp tại sân cỏ Liên Đoàn, hàng ngũ chỉnh tề di chuyển ra VĐT Lê Lợi.

Trong lúc di chuyển, tôi miên man nghĩ đến 8 tuần lễ vừa qua với những hình phạt **kinh hoàng**, tưởng chừng như mình không bao giờ qua nổi. Thế mà chút nữa đây, tôi được gắn Alpha trở thành SVSQ của TVBQG VN.

Dưới sự chứng kiến của các giáo sư thuộc khối Văn Hoá Vụ, sĩ quan huấn luyện viên và cán bộ thuộc khối Quân Sự Vụ, cùng toàn thể quân nhân của TVBQGVN, buổi lễ bắt đầu.

Khởi đầu bằng lệnh, “Quý xuống các TKS.” Các SVSQ khoá 20 đàn anh đã tiến đến gần lên vai các tân khóa sinh khoá 21 chiếc cầu vai Alpha mà chúng tôi mong đợi từ lâu. Cuối cùng, chúng tôi đã đứng lên theo khẩu lệnh lệnh “Đứng lên các SVSQ.”

Trong đêm tối u tịch gió thổi vi vu lạnh lẽo của mùa Đông nơi thành phố mù sương Đà Lạt, màn đêm kéo xuống đem đến VĐT Lê Lợi một màu sắc thiêng liêng và huyền diệu. Nó dường như muốn nhắn nhủ với các họ rằng kể từ đêm nay trường đã chấp nhận các TKS là những SVSQ của TVB, phải lấy câu châm ngôn trên mũ làm kim chỉ nam mà bảo vệ **Danh Dự** của trường, cũng như làm cho trường không hổ danh là một quân trường danh tiếng nhất Đông Nam Á.

ĐỜI SỐNG NĂM THỨ NHẤT

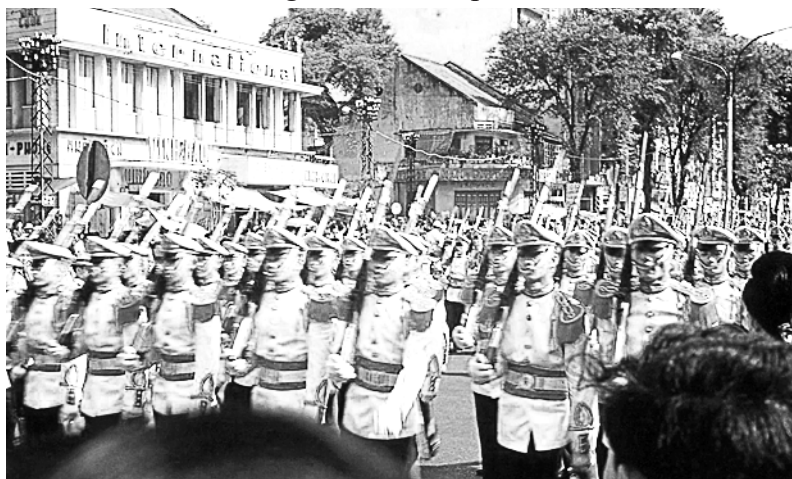
Tường lên SVSQ, chúng tôi sẽ được đối xử dễ dàng hơn. Không phải như vậy. Khoá 21 phải sống theo qui chế khóa đàn em, nghĩa là vẫn bị phạt, trong thời gian học văn hoá, học quân sự, trau dồi kiến thức “lãnh đạo chỉ huy”. Một năm với đầy thử thách và chịu đựng, vì cùng một lúc chúng tôi được 2 hệ thống cán bộ trông nom và săn sóc rất kỹ:

Hệ thống SQ Cán Bộ và Hệ Thống Tự Chỉ Huy của SVSQ.

Nói đến hệ thống thứ hai này, thì khoá đàn em chúng tôi có rất nhiều kỷ niệm mà mãi đến bây giờ, trong lúc trà dư tửu hậu các khóa đều nhắc đến với niềm tự hào và hãnh là “khóa mình bị phạt nhiều nhất”. Điều được nhắc đến không phải để bày tỏ thái độ căm thù hay trách móc khóa đàn anh, mà là nói lên sức chịu đựng dẻo dai, thật khó khăn nhưng đã vượt qua, như thâm cảm ơn khóa đàn anh đã tạo cho khóa đàn em một thân thể cường tráng, một tinh thần bất khuất, đầy ý chí, không lùi bước trước mọi gian lao, nghịch cảnh đầy thử thách ở phía trước.

Riêng đối với K21 chúng tôi không biết có bị phạt nhiều

hay không? Nhưng mà mỗi lần tập họp tại sân cỏ Liên Đoàn thì thấy sao mà SVSQ cán bộ nhiều thế? K21 chúng tôi nhập trường chưa tới 250, mà khóa đàn anh K20 có đến trên 400 người. K21 bị mang tiếng là khóa biểu tình làm cho các NT của chúng tôi bị cấm trại liên miên. Có lẽ vì thế mà những buổi học toàn khóa tại nhà H, khi được hỏi, “Có ai thắc mắc gì không?” thì cả khóa trả lời “**Không**”, “**Có ý kiến gì không? “Không**”. Cái gì cũng **Không** và **Không**. Đến đời mà Thiều Tá, Liên Đoàn trưởng LĐ SVSQ, phải đặt tên cho K21 là

Khóa 21 diễn hành ngày Quốc Khánh 1 tháng 11, 1965.

Khóa Û LÌ. Đây là kết quả đáng nhớ nhất của K21 đối với sự sẵn sàng tận tình của khóa đàn anh K20.

Điều đáng nhớ kế tiếp:

Chương trình học chia ra làm 3 phần: 40% cho điểm văn hóa, 40% cho điểm quân sự, và 20% cho điểm về 1 ảnh đạo chỉ huy (code d'amour). Nhưng phần khó khăn nhất là **Phần Tự Đánh Giá**. Mỗi SVSQ phải tự đánh giá về mình (khen thì không tiện, còn làm sao mà tự chê mình được), đồng thời chọn 3 người giỏi nhất và 3 người dở nhất trong đại đội. Chọn 3 người giỏi thì rất dễ, nhưng mà chọn 3 người dở thì cả một vấn đề nan giải, đôi khi đánh động lương tâm mỗi người. Vì

rằng nếu người nào đó bị đánh giá thấp nhứt sẽ bị SQ cán bộ chú ý và sau này nếu phạm thêm một tội gì nữa như là trốn phỏ đêm, đi trễ phép v/ v... thì cơ hội ra trung sĩ cho năm thứ nhất và thượng sĩ hay chuẩn úy của năm thứ 2 rất gần.

Một năm trôi qua quá nhanh! Khoá 20 đang chuẩn bị làm lễ mãn khoá, khoá 21 sẽ lên chức khoá đàn anh, và cũng chuẩn bị đón tiếp khoá 22.

ĐỜI SỐNG NĂM THỨ HAI

Tôi được Đại Úy ĐĐT/ ĐĐ F cho làm SVSQ cán bộ trung đội trưởng hệ thống TKS đợt 2 của ĐĐ F. Khi tiểu đoàn TKS K22 hoàn tất việc huấn luyện, tôi được chọn làm SVSQ Cán Bộ Trung ội trưởng thuộc Hệ Thống Tự Chỉ Huy đợt 2. Sở dĩ như vậy vì Bộ Chỉ Huy nhà trường muốn thí nghiệm một hệ thống tự chỉ huy mà đa số các SVSQ đều có cơ hội thực tập. Do đó, K21 được chia ra làm 4 đợt. Mỗi đợt có 3 tháng để thực tập chỉ huy qua khoá đàn em.

Mới làm được vài tuần, một hôm tôi và anh bạn Võ duy Liệt, ở ĐĐ H, người cùng quê đi phỏ sáng chủ nhật. Tôi và Liệt có ý định thay quần áo dân sự khi ra đến khu Hoà Bình. Thay đồ xong tại nhà anh của Liệt, vừa đi xuống nhà thủy ta, bờ hồ Xuân Hương thì chúng tôi bị Đại Úy ĐĐT trở tới nhìn thấy, “Ôi! Thế là chuyện chẳng lành.” Đầu óc của tôi nghĩ ngợi lung tung, nhưng vẫn phải tiếp tục đi. Đến cầu qua chợ Hoà Bình thì lại gặp ngay Trung Úy ĐĐP lái xe jeep đi ngược chiều. “Đúng là hoạ vô đơn chí.” Thế là cuộc đời tàn trong ngõ hẹp, nhưng vẫn phải tiếp tục cuộc vui, chuyện gì tới sẽ tới mà thôi.

Trải qua một đêm khó ngủ với nhiều suy nghĩ miên man nối tiếp cho đến khi kèn báo thức trỗi lên, tôi thức dậy làm vệ sinh cá nhân, thay quân phục, vác kiếm đi theo đại đội ra VĐT Lê Lợi chào cờ như thường lệ vào mỗi sáng thứ hai. Về đến doanh trại của ĐĐ tập họp trước bục gỗ... khóa 22 tan hàng, khóa 21 ở lại và trình diện Đại Úy.

Ông lên bục, hỏi,

- Hôm qua anh nào thuộc khoá 21 đi phỏ mặc civil?

Vì biết ông đã nhìn thấy mình nên tôi phải giơ tay thú tội. Trước mặt Đại Úy ĐĐT đã hỏi tôi lý do. Tôi đã trình bày, mục đích và tại sao tôi có hành động như vậy. Cuối cùng tôi bị phạt là 40 trọng cấm. Hằng đêm với ba lô tác chiến số 6 (đủ mọi quân trang, quân dụng trong ba lô), tôi phải chạy xuống phạm điểm trình diện SQ trực Liên Đoàn. Ông còn nhấn nhủ,

- Tôi sẽ phạt đến khi nào có thể cho anh ra trường sớm.

Nghĩa là tôi có thể ra trường với cấp bậc thượng sĩ hay chuẩn úy. Kể từ ngày đó mỗi tuần vào thứ bảy” khám xét phòng ốc”, chúng tôi đều bị phạt, mặc dầu 2 chúng tôi lau chùi phòng rất kỹ. Kể từ đó, đời sống SVSQ năm thứ 2 của tôi còn thua đời sống của SVSQ năm thứ nhất: không được đi phỏ gần 2 tháng, mỗi thứ bảy... khám xét. Người bạn cùng phòng, Huỳnh duy Thiện, rất buồn vì vạ lây. Một hôm, tôi nảy ra một quyết định phải trình diện SQ Cán Bộ. Một hôm tôi ở lại phòng không đi học. Một lúc sau, nhìn qua cửa sổ thấy chiếc citroen màu đen đậu trước văn phòng ĐĐ, tôi liền thay quần áo, đi đến văn phòng, gõ cửa xin vào. Khi Đại Úy ĐĐT thấy tôi, ông hỏi,

-Sao giờ này không đi học?

-Thưa Đại Úy, tôi trình diện là muốn thưa với Đại Úy một việc.

-Chuyện gì?

- Thưa Đại úy, đối với Đại úy tôi là người bê bối nhất vì vậy mà thứ bảy nào cũng bị phạt làm liên lụy đến người bạn cùng phòng. Do đó, hôm nay đến xin Đại úy cho tôi được ở một mình một phòng, kế bên văn phòng hay trên lầu 3 để nếu bị phạt không ảnh hưởng đến người khác.

Ông trầm ngâm một lúc và ngược lên bảo với tôi rằng,

- Cậu về phòng lấy cặp đi học đi.....

Đến tối sau khi ăn cơm xong về phòng chuẩn bị tác chiến số 6 đi trình diện như thường lệ, thì SVSQ trực ĐĐ đến phòng cho biết,

- Đại úy bảo NT không phải đi trình diện SQ trực nữa.

Thế là tôi được ân xá. Một chân trời mới đang mở ra trước mặt, nhưng tôi vẫn sống trong dè dặt, ít đi phố, để cho thời gian qua mau, cũng như tiếp tục học thêm Thái cực Đạo những ngày cuối tuần.

Thời gian êm đềm trôi. Thông thường thì gần đến ngày mãn khóa, các Quân Binh Chủng đến trường thuyết trình, để mời gọi các tân sĩ quan mới ra trường về phục vụ cho quân binh chủng của mình. Nhưng năm nay binh chủng Nhảy Dù không tuyển chọn, ngược lại quân chủng Không Quân lại có một phái đoàn thuyết trình và sẽ tuyển chọn một số SQ K21 về phục vụ KQ. Riêng tôi thì không muốn đi các binh chủng mà chỉ muốn đi các sư đoàn bộ binh (BB) ở miền Tây như SĐ7, SĐ9, và SĐ21. Nếu cùng lắm là SĐ5 và SĐ25. Nhưng tôi lại không biết mình sẽ đứng thứ mấy trong toán để được chọn các SĐ mà mình muốn. Nếu rùi đứng chót trong toán khi còn chỗ nào phải đi chỗ đó thì hơi phiền. Vì ngày giờ chọn đơn vị BB sau cùng, nên rảnh rang tôi lên nhà H nghe KQ thuyết trình. Thuyết trình viên là một Đại Úy thuộc bộ tư lệnh KQ, phòng tuyển mộ. Ông cho biết về những điều kiện để được nhận:

Vì các SQ được tuyển chọn thuộc tài khoá phi hành và sẽ được huấn luyện loại phản lực F5 tại HOA KỲ nên đòi hỏi phải qua được kỳ khám sức khoẻ phi hành tại trung tâm giám

định y khoa Không Quân ở Sài Gòn. Trong khi chờ đợi kiểm tra an ninh có kết quả, các khoá sinh sẽ được gửi ra Trung Tâm Huấn Luyện Không Quân ở Nha Trang học Anh văn. Khi thi đủ 40 điểm và có tài khoá thi khoá sinh sẽ được cấp sự vụ lệnh về Saigon làm thủ tục du học.

Tôi không biết bạn tôi nghĩ sao sau khi nghe thuyết trình. Riêng đối với tôi, nghe để hiểu biết chứ đâu có một chút hy vọng gì được về SG khám sức khỏe. Nhưng tôi vẫn theo dõi, thì được biết KQ yêu cầu trường cho 80 SVSQ từ hạng 1 đến hạng 80 về khám. Trường Võ Bị không thoả mãn yêu cầu của họ vì như vậy sẽ tạo mặc cảm đối với những người đi BB. Do đó, nhà trường mới để cho 8 ĐĐ chọn mỗi ĐĐ 10 SVSQ. Đủ 80 SVSQ về Saigon khám KQ. Có lẽ danh sách gửi về BTL/KQ không có tên tôi, nên một hôm Đại Úy ĐĐT/ĐĐF gọi tôi lên văn phòng. Sau khi trình diện, ông cho tôi biết danh sách của ĐĐ mà ông gửi lên KQ trong đó có 2 người quá tuổi ấn định nên KQ yêu cầu thay thế 2 người khác,

- Tôi cho cậu và một người nữa là Lý ngọc Đức về Saigon khám sức khỏe. Cậu chịu không?

- Cám ơn Đ/U, tôi bằng lòng. Tôi trả lời.

Theo học khoá Rừng Núi Sinh Lầy

Được tin về khám sức khỏe cũng là lúc K21 chuẩn bị đi học Dực Mỹ khóa Rừng Núi Sinh Lầy (RNSL) thuộc Trung Tâm Huấn Luyện Biệt Động Quân, Dực Mỹ Nha Trang (TTHL/BĐQ). Tại đây K21 phải trải qua các bài học như chạy, nhảy, bò hỏa lực, tuột núi, đi dây kinh dị, tuột dây từ thân, v...v., trước khi đi đến căn cứ núi, rồi căn cứ rừng, và cuối cùng là căn cứ sinh lầy. Tổng cộng khóa học là 42 ngày. Chúng tôi thường gọi đùa nơi đã học là “**Trung tâm tàn phá sắc đẹp**”, vì rằng sau khi khóa học kết thúc, kẻ thì bị sốt rét, người thì mất 5 kg tới 10 kg, hình dáng thì đen thui, đen thui, không còn giống hình hài của SVSQ VB thưở nào. Bù lại, qua bề ngoài mạnh mẽ, chúng tôi lại trông như những người lính lâu năm

dày dạn phong trần, có cái vẻ oai phong của các ông cộp nơi rừng xanh hùng vĩ, đầy kêu hãnh, và tự tin.

Với quy định hết sức chặt chẽ của Trung Tâm Huấn Luyện, các khoá sinh là các quân nhân (từ hạ sĩ quan trở lên) khi theo học không được đeo cấp bậc. Thay vào đó là các mảnh màu may vào cổ áo. Màu đỏ là sĩ quan, trong khi màu vàng là hạ sĩ quan.

Khóa 21 chúng tôi theo học BĐQ /RNSL trong một hoàn cảnh hết sức đặc biệt. Vào buổi lễ khai giảng, Chỉ Huy Trưởng TVBQGVN cũng có mặt. Ông nói rằng khoá 21 được phép mang Alpha đỏ trong khi đi học, vì rằng:

1- Nói cho dân chúng tại Dục Mỹ này biết đây là những SVSQ của TVBQGVN.

2- Để các anh nhớ rằng mọi người đang nhìn các anh với những cảm tình đặc biệt, cho nên các anh phải chăm chỉ luyện tập, gìn giữ tác phong, và nhất là phải thi hành kỷ luật.

3- Để bù đắp lại những gì mà các đàn anh K20 đã làm, khi họ được huấn luyện tại TTHL/ BĐQ.

Sau này tôi có hỏi các NT K20 về những “sự việc” (*Tôi chợt nhớ tới NT Mẹo là SQ cán bộ, khoá 15 thường hay dung từ ngữ này.*) kể trên thì được biết rằng khóa 20 đi Dục Mỹ học, sau khi mãn khoá. Họ mang ”lon” thiếu úy trình diện. Khi cán bộ TTHL/ BĐQ bảo gỡ cấp hiệu khỏi cầu vai, các NT K20 không thi hành và nói ”lon” này do Trung Tướng Nguyễn văn Thiệu gấn v...v...

Mãn khóa RNSL/ Dục Mỹ xong về đến Đà Lạt, 80 SVSQ K21 chúng tôi chuẩn bị quân trang về Saigon khám sức khoẻ. Cùng đi có K22 về diễn hành Quốc Khánh. Khi khám sức khoẻ xong trở về Đà Lạt thì chúng tôi đã đến lúc lo chuẩn bị làm lễ mãn khoá ,nào là tập dượt vở kịch “Trận Đống Đa”, cũng như nghi lễ cho ngày ra trường.

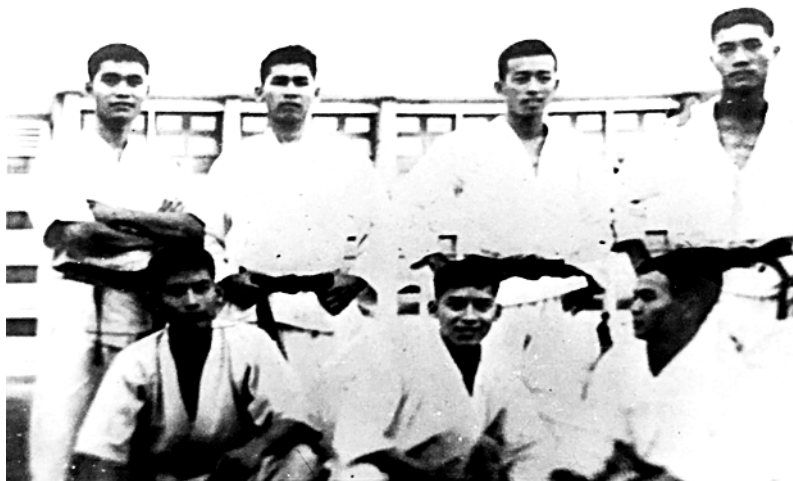
Trong những ngày bận tập lễ mãn khoá thì có tin Không

Quân đã nhận 24 người, trong đó có tên tôi. Như vậy, tôi không cần lo nghĩ đến ngày chọn các sư đoàn bộ binh nữa

Chuyện vui trong ngày mãn khóa của toán biểu diễn Thái Cực Đạo.

Trong thời gian bị phạt, tôi đã ghi danh học thêm Thái cực Đạo (TCD) vào những ngày cuối tuần, nên được chọn vào toán biểu diễn TCD của ngày mãn khóa.

Trong những một buổi tập dợt, một Đại Úy huấn luyện

*Toán võ Teakwondo của khoá 21.
(Tác giả đứng thứ hai từ phải.)*

viên, là người Đại Hàn, bảo tôi và Phan văn Ngọc, ĐĐ/C, ra đấu với ông ta. Được một lúc không biết Ngọc dùng thứ võ lạ gì đánh trúng, khiến ông ta giận lên, đá cho Ngọc một đá văng vô vách tường. Sẵn trốn ông ta đá vô ngực tôi một cái thiếu điều mất thở. Ngọc để trong bụng. Khi được chỉ định đi mua gạch và ngói cho ngày biểu diễn, Ngọc đã hỏi ông chủ lò gạch chọn hai loại gạch mềm và cứng. Để sau khán đài, anh đã dặn mấy người lính rằng khi nào SVSQ biểu diễn đem gạch mềm ra. Khi nào ông Đại Hàn biểu diễn thì đem gạch cứng ra. Nhưng mọi chuyện không phải lúc nào cũng theo ý muốn. Trước mặt quan khách và vị chủ tọa, sau khi chặt xuống các

viên gạch, chúng đã không vỡ. Ngược lại tay của chúng tôi đã bị rướm máu. Thật xấu hổ khi trình diễn trước Trung Tướng Nguyễn Văn Thiệu và các phái đoàn ngoại giao. Chúng tôi đã chào tay từ giã trong ngượng ngịu. Mấy người lính đã đưa lộn những viên gạch cứng cho chúng tôi.

Ngày 26 tháng 11 năm 1966, cũng tại Vũ Đình Trường Lê Lợi, khoá 21 đã được đặt tên là khoá “**CHIẾN THẮNG NÔNG THÔN**”. Một lần nữa, khoá 21 chúng tôi lại quỳ xuống theo khẩu lệnh, “**Quỳ xuống, SVSQ.**” và kế tiếp đứng dậy theo khẩu lệnh, “**Đứng dậy, các tân Sĩ Quan.**”

(còn tiếp)

Chúc Mừng Năm Mới!